

Markó Béla

Mennyei zápor

Ezernyi fényes vesszővel az Isten
üti-vágja a rózsabokrokat,
mint szódás a lovát, míg szót fogad,
s csak égi rendelésre moccan minden,

ha nyílik, nem magától, és ha ernyed,
szintén nem úgy, hogy ő ítéli meg,
elég meleg van-e, vagy még hideg,
s mikor feszüljön, mikor jobb, ha enged,

mert lám, mi lesz, ha előreszalad,
hogy szaggatja ki belőle a fagy
sok-sok virágát a sötétben, tombol

az éjszaka, rozsdásra égeti,
s lehet, hogy most az Úr ezért veri,
de szinte várja: mohón belekortyol.

Nélkülünk milyen?

Nem voltunk itthon, s már elmocskolódott,
akár egy gyermek, néhány nap alatt
megváltozott a kert, élénk szalad
a meggyvirág, és mint egy ócska rongyot,

széjjelteríti szirmait a szélben,
kócos lett mind a körte- s szilvafa,
megtelt verébbel a jázmin haja,
pókháló csillog a diólevélen,

míg a verandán kint darázs sürög-
forog, a fű csupa pitypang s tücsök,
s az almafa is ott áll térdig sárban,

de közben fent meg friss szappanhabot
fröcsköl szét, rózsaszínű illatot,
mert nyilván semmi rend nincs a világban.

Mondjuk, hogy hűség?

Kint szürkén, összezárt rügyekkel hallgat,
s az arra tévedt friss káposztalepkét
már-már lerázza a diófa, nemrég
még hó takarta, és most forradalmat

csinálnak körülötte a cseresznyék,
hogyan zászlót bontanak, s nekiszaladnak
tán a tavasznak, tán a késő fagynak,
s földre teríti mindegyikük selymét

egy csípős éjszaka, szírom-havon
járunk majd reggel, a forradalom
csak ennyit ér, mondhatná a dió,

s álmélkodik, hogy tényleg havazik
a cseresznyefa, de rajta lakik
napszámra, s vacog a sárgarigó.

Áldozat

Kigyúlt a japánbirs a tegnapi reggel,
lehet, hogy felrobbantotta magát,
kamikaze a rémült sokaság
között, és jajgatnak csak véres fejjel

körös-körül az almafák, szilánk
szilánkot ér, már ők is rózsaszínben
lángolnak, és felizzik sorra minden,
habzó vércseppjeit fröcsköli ránk,

könnyű szirmot vagy repeszdarabot,
és mintha haldokolna, csak dadog,
s nézem, hogy már milyen sok vért veszített,

és mégis él, míg újabb cafatok
bukkannak föl belőle, kavargó
a nyár, mint a halál, s eláraszt minket.